

Mireasă
PE MĂSURĂ

KAREN WITEMEYER

life
PUBLISHERS

Originally published in English under the title: *A Tailor-Made Bride*

By Bethany House, a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

Copyright © 2010 by Karen Witemeyer

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2013 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România

Tel.: 0359 177 636; RDS: 0771 746 787; Mobil: 0744 624 236

E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Poatcă*

Editarea: *Luca Crețan*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WITEMEYER, KAREN

Mireasă pe măsură / Karen Witemeyer ; - Oradea : Life, 2013

ISBN 978-973-7908-71-1

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia Leș*

Satu Mare

Tel. (0361) 427 428

LUI WES:

Dumnezeu nu putea să-mi dea
un soț mai potrivit ca tine.
Dragostea ta face ca viața să fie o bucurie.

*Dezmierdările sunt înșelătoare,
și frumusețea este deșartă,
dar femeia care se teme de Domnul va fi lăudată.*

.....

Proverbe 31:30

PROLOG

SAN ANTONIO, TEXAS—MARTIE 1881

– Roșu? N-ai rușine, mătușică Vic? Nu poți fi îngropată într-o cămașă stacojie.

– E *cireșie*, Nan.

Hannah Richards își stăpâni râsul văzând cum Victoria Ashmont o pune în banca ei pe soția nepotului său prin două cuvinte scurte. Căznindu-se să pară a nu pleca urechea la conversația clienței sale, Hannah scoase ultimul ac cu gămălie dintre buze și îl înfipse în tivul materialului ce stârnise controversa.

– Trebuie să iei în răs tradiția până la capăt? Căinarea lui Nan ajunsese până aproape de un țipăt în timp ce călca apăsat înspre ușă. Un strănut ușor urmat de un mic sughit prevesteau apariția lacrimilor. Sherman și cu mine vom fi aceia care o vor păți. O să ne faci de răs printre prieteni. De fapt, nu ți-a păsat niciodată de nimeni decât de tine, așa-i?

Domnișoara Victoria se învârti cu o viteză uimitoare, bastonul pe care îl folosea ca să își țină echilibrul aproape pândind-o pe Hannah în cap când se roti.

– Poate că-l ai pe nepotu' meu în degetul tău cel mic, dar să nu crezi că mă poți duce și pe mine cu scenele tale. Precum o zeiță mânioasă din miturile grecești, Victoria Ashmont își ținu bărbia într-un unghi regal, și arătă cu mâna însemnată de vârstă către femeia ce cuteza să o provoace. Hannah aproape se așteptă ca un fulger să țâșnească din degetul ei și să o facă fărâme pe Nan chiar în locul în care stătea.

– Îmi tot dai ocol ca o vulturoaică din ziua în care doctorul Bowman a zis că inima-mi slăbește, ai pus mâinile pe treburile casei mele și clocești cum să cheltuiești moștenirea lui Sherman. Ei bine, n-o să mă manevrezi și pe mine, fetiço. O să port ce poftesc, oricând poftesc fie că ești de acord au ba. Iar dacă prietenii tăi n-au nimic mai bun de făcut la îngropăciune decât să se hlizească de veșmintele mătușii tale, poate ai face mai bine să găsești niște tovarăși cu puțin mai multă profunzime de caracter.

Îcnetul lui Nan, ce trăda jignirea, răsună prin încăperea asemenea pocnetului din bici al unui cojocar de catări.

– Nu-ți face gânduri, dragă, strigă domnișoara Victoria în vreme ce nepoata deschise ușa camerei de dormit cu o smucitură. O să ai banii mei ca să te consoleze. Sunt convinsă că te vei reface într-o clipă după orice stânjeneală ți-oi producec.

Ușa se trânti închizându-se și pocnitura ce urmă păru a scoate ifosele din domnișoara Victoria. Aceasta se clătină pe picioare, iar Hannah se ridică brusc să ajute femeia în vârstă.

– Sunt aici, doamnă. Ce-ar fi să vă odihniți un minut? Hannah apucă strâns brațul clientei sale și o conduse la divanul aflat la piciorul patului cu baldachin ce domina încăperea. Doriți să trimit după niște ceai?

– Nu fi caraghioasă, fetiço. Nu-s atât de neputincioasă încât o ciorovăială să mă facă să trimit după întăriri. Trebuie numa' să-mi trag sufletul.

Hannah dădu din cap, nevrând să o contrazică. În loc de asta își strânse coșul cu lucruri pentru cusut, adunându-și foarfecile, acele cu gămălie și trusa cu ace de pe scoarța groasă de goblen, unde fuseseră lăsate. În ultimele optsprezece luni, cususe pentru domnișoara Victoria și o tulbura s-o vadă pe femeia aceasta cum ajunge atât de repede să tremure și să pălească.

Excentrica femeie nemăritată nu se dădea în lături niciodată de la o înfruntare și își ținea mereu pregătită limba ascuțită ca un brici. Hannah, la rândul-i, simțise usturimea acelei limbi de câteva ori, dar își făcuse o piele groasă de-a lungul anilor. O femeie care își croia propriul drum în lume trebuia să se îndârjească iute ori urma a fi călcată în picioare. Poate acesta era motivul pentru care o respecta pe Victoria Ashmont îndeajuns încât să facă față de fiecare dată comentariilor sarcastice.

Femeia își trăise viața după placul inimii ani de zile și o dusese bine în toată vremea. E adevărat că avusese banii și puterea numelui Ashmont care să o susțină dar, din toate zvonurile știute de lume—și din câteva conversații ce îi ajunseseră la urechi fără voie—era limpede că averea Victoriei Ashmont crescuse neîntrerupt în timpul stăpânirii ei ca și cap al familiei și nu se împutinase, ceea ce era mai mult decât puteau spune majoritatea bărbaților. Lui Hannah îi plăcea gândul că, de i s-ar da șansa aceasta numai pe jumătate, ar fi în stare să imite succesul acestei femei. Cel puțin într-o oarecare măsură, lipsită de pretenții.

– De câtă vreme lucrezi pentru doamna Granbury, domnișoară Richards?

Hannah sări în picioare la întrebarea răstită și se duse cu pași repezi lângă domnișoara Victoria, ținând cutia cu lucrurile de cusut sub braț.

– De aproape doi ani, doamnă.

– Hmmm. Bastonul femeii bătu trei lovituri în ritm staccato în lemnul divanului înainte de a continua. M-am ținut de femeia asta ani la rând să aducă la lucru niște fete agere. Am fost încântată când până la urmă mi-a urmat sfatul. Predecesoarele tale n-au fost în stare să reziste mai bine de o lună sau două cu mine. Fie nu-mi plăcea cum lucrau, fie nu mă puteau răbda cu felul meu de a vorbi pe față. E o caznă afurisită să trebuiască să tot explic preferințele mele la fetele noi de fiecare dată când am nevoie de un lucru făcut. N-am dus dorul grijii ăsteia.

– Da, doamnă. Fruntea lui Hannah se încreți. Nu putea fi sigură, dar se gândi la posibilitatea ca Victoria Ashmont să îi fi făcut chiar atunci un compliment.

– Te-ai gândit vreodată să-ți deschizi atelierul tău?

Privirea lui Hannah fugi la fața clientei sale. Ochii gri ca ardezia ai domnișoarei Victoria o măsurară cercetând-o, sfredelind-o până în măruntaie, de parcă avea de gând să îi smulgă adevărul cu sau fără consimțământul ei.

Plecându-și capul ca să se ferească de privirea ei scormonitoare, Hannah își făcu de lucru cu cutia ei de cusut.

– Domnișoara Granbury a fost bună cu mine și am fost destul de norocoasă de-am strâns niște bani. Deja sunt câțiva ani dar, într-o zi, chiar sper să deschid atelierul meu.

– Bun. Acuma ajută-mă să ies din rochia asta.

Amețită de începuturile, opririle și întorsăturile bruște ale curioasei conversații, Hannah își ținu gura închisă și o ajută pe domnișoara Victoria. Desfăcu mătasea de culoare țipătoare, având grijă să nu agațe acele în materialul delicat al rochiei sau în ciorapi. Odată ce rochia fu scoasă în siguranță ea o puse deoparte și ajută femeia să îmbrace un halat lejer pentru probă.

– Abia aștept să văd mărunțișurile astea puse la punct, zise domnișoara Victoria așezându-se pe un scaun la măsuta de scris destinată doamnelor de lângă peretele dinspre est. O să-ți dau ceva în plus de vei sta aici și-mi vei termina rochia pentru mine înainte să pleci. Poți folosi scaunul din colț. Făcu un gest către un mic balansoar capitonat îndreptat către birou.

Hannah simți un nod în gât. Minte ei căuta de zor un refuz politicos, însă nu găsi nicio scuză destul de credibilă care să țină la agerimea domnișoarei Victoria. Rămasă fără nicio opțiune, își înăbuși neliniștile și se forță să dea răspunsul potrivit.

– Fie cum doriți.

Ascunzându-și dezamăgirea, Hannah puse cutia cu lucrșoare pe podea lângă scaunul pe care domnișoara Victoria îl indicase și se întoarse după rochie.

Nu îi plăcea să coase în fața clientelor. Deși cămăruța ei de la pensiune era întunecoasă și lipsită de confortul ce i se oferea în casa cu multe încăperi a domnișoarei Victoria, singurătatea o scutea de la a îndura întrebări și sugestii fără sfârșit în timpul lucrului.

Hannah trase aer adânc în piept. *Aș putea la fel de bine să fac tot ce-mi stă în putință.* Nu avea rost să se frământe pentru un lucru ce nu putea fi schimbat. Era vorba numai de un tiv și de câteva cusături care să dea formă după pierderea recentă în greutate a clienței sale. Își putea isprăvi treaba în mai puțin de un ceas. Domnișoara Victoria se dovedi înțelegătoare. Își făcu de lucru cu niște hârtii oarecare la măsuta de scris și nu își băgă nasul în munca lui Hannah.

Ea păstră totuși un fir sănătos de discuție.

– Poate mă crezi ciudată că-mi isprăvesc mărunțișurile de înmormântare din vreme. Domnișoara Victoria dădu la o parte capacul unei casete mici din argint de unde scoase o pereche de

ochelari. Și-i potrivește pe nas și începu să frunzărească printr-o grămadă de documente aflate într-o cutie mare din stejar.

Hannah se întoarce la cusut.

– Nu sunteți ciudată, doamnă. Numai... prevăzătoare.

– Hmmm. Adevăru-i că știu că-s pe moarte și mai degrabă mă duc în lumea ailaltă într-un fel de ținut minte, decât să mă sting în liniște și să nu se mai gândească lumea la mine.

– Sunt convinsă că nepotul își va aminti de dumneavoastră. Hannah ridică privirea în timp ce răsucea rochia ca să poată ajunge mai ușor la partea cealaltă a tivului.

– Sherman? Ei aș! Băiatu' acela și-ar uita și numele de ar avea fie și o jumătate de ocazie.

Domnișoara Victoria scoase un document din cutie. Îl puse dinainte, apoi trase călimara mai aproape și răsuci capacul. Încă mă socotesc dacă să-mi donez averea la săraci, în loc să o las să se-mprăștie printre degetele nepotului meu. El cu nevasta aceea flușturatică a lui sigur n-or face nimic de samă cu ea. Oftă adânc. Dar sunt din familie, la urma urmei, și presupun că n-o să-mi mai pese cum se cheltuie banii după ce mă prăpădesc.

Hannah împunse cu acul în sus și-n jos prin mătasea stacojie, cu mișcări iuți și se concentra să facă fiecare cusătură egală și dreaptă. Nu era rostul ei să dea sfaturi, dar tot o ardea limba. Orice biserică sau organizație caritabilă din oraș ar putea face mult bine chiar și cu o frântură din averea familiei Ashmont. Domnișoara Victoria ar putea face câteva mici donații fără ca nepotul ei să vadă diferența vreodată.

Hannah își strânse buzele și continuă să împungă cu acul, ținând pentru sine opinia ce nu îi fusese cerută. Fu ușurată când o bătaie ușoară în ușă o scăpă de obligația de a da un răspuns potrivit.

Intră o fată de casă și făcu o reverență.

– A venit poșta, doamnă.

– Mulțumesc, Millie. Domnișoara Victoria luă plicul. Poți pleca.

Sunetul hârtiei ce se rupea se auzi clar în încăperea liniștită când domnișoara Victoria strecură cuțitașul pentru scrisori prin marginea de sus a plicului.